

Una injecció d'alegria

Luis i María van adoptar a Josemaría, un nen amb síndrome de Down, quan ja tenien set fills. Al poc temps a Luis li van diagnosticar una leucèmia. A casa, els nens deien a la mare: t'imagines com hauria estat aquest any si no haguéssim tingut a Josemaría?

12/01/2013

Som Luis i María. Estem casats des de fa vint anys i tenim vuit fills. Som supernumeraris de l'Opus Dei també

des de fa molts anys. Tenim una família nombrosa i fa uns anys pensàvem que ja no vindrien més nens a casa.

Em va arribar un correu electrònic d'una amiga. Era la típica cadena de correus electrònics que ella havia rebut d'algú; i aquest algú d'algú... Al final, la qüestió és que la Comunitat de Madrid havia demanat ajuda a la Fundació Síndrome de Down de Madrid, per trobar una família per a un nen amb síndrome de Down, que els pares haurien deixat en adopció en el moment que havia nascut a l'hospital.

Per la feina de Luis, que és ginecòleg i sempre ha defensat la vida des del moment de la concepció tant en el seu treball com en la seva vida, hem estat molt sensibles a tots els temes que tenen a veure amb l'avortament, el diagnòstic prenatal i la situació

que tenen les persones amb síndrome de Down al nostre país.

Vam anar a casa i en vam parlar al menjador entre tots. Per a la nostra sorpresa, van haver-hi opinions molt diferents: els qui estaven a favor i els qui deien: Us heu tornat bojos? Però si som set? Com volent dir que ja ells havien completat la família. Cada un d'ells va reaccionar d'una manera molt adequada a la seva edat, cada un amb l'edat que té. Molt divertit.

El dia que va arribar Josemaría va ser una festa. L'endemà, hi havia les fotografies penjades a la classe del col·legi de les nenes. El coneixia tothom. Va ser molt especial.

T'ajuda molt a centrar les coses importants. Els dies que estàvem a l'espera de Josemaría t'entren totes les pors. Jo m'imagino que són molt similars a les d'uns pares que s'assabenten que tindran un nen amb síndrome de Down: la por a què

passarà en el futur, la por a què serà d'aquest nen, la preocupació pel dia que faltis ... Totes aquestes coses que et plantejes, de sobte les poses al seu lloc i dius: Anem a veure! Josemaría és el vuitè i arriba a una casa on ja hi ha set fills i què he volgut jo per aquests set? I què vull jo per a aquests set que no li hagi de poder donar a Josemaría?; és la possibilitat de ser molt feliç i de ser fill de Déu. I al final dius: Això es pot aconseguir!. Potser altres coses no estan al nostre abast.

I també amb els altres fills: si realment el que jo vull per a ells no és ni la carrera que han d'estudiar, ni el que han d'arribar a ser, sinó que siguin molt feliços i que siguin bons fills de Déu, quan ho simplifiques d'aquesta manera, que jo crec a més que és una manera molt real de veure-ho, encara que després es materialitzi de moltes maneres, però

és molt real de plantejar-ho, s'acaben les complicacions.

Al poc temps van sorgir alguns problemes grossos a casa. Em van diagnosticar una malaltia hematològica greu, una leucèmia. Allò va ser una cosa dura. Jo estava a l'hospital sense pèl -vull dir, amb menys pèl-, amb la quimioteràpia ... I cada vegada que venia Josemaría era una injecció d'alegria.

Aquí a casa, els nens també ho deien: mare, t'imagines com hauria estat aquest any si no haguéssim tingut a Josemaría? Et pots plantejar com et pot passar això ara, i després t'adones que realment Josemaría ha estat el bàlsam en tots en aquests mesos sense cap dubte. Té la capacitat de treure el millor de cada un a casa. Això és una realitat.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/una-injeccio-
dalegria/](https://opusdei.org/ca-ad/article/una-injeccio-dalegria/) (12/04/2025)